

PROCEDURA DE LUARE A DECIZIILOR

ÎN RELAȚIA PROFESOR - ELEV

Autor:

Prof. dr. Singureanu Nicoleta

Colegiul Economic "Hermes", sector 2, București

Dacă situația nu se schimbă, Gordon recomandă o procedură cu mai multe etape care îi implică pe profesor și pe elev. (elevi) deopotrivă. Această procedură este tipică pentru o anumită modalitate care, în jocurile de putere se numește „tactică fără învinși”sau, în cazul autoarelor lucrării Știința rezolvării conflictelor, „strategia victorie/victorie”. „Avantajele abordării victorie/victorie sunt acelea că descoperiți soluții mai bune; relațiile se îmbunătățesc și se consolidează; când ambele persoane câștigă, ambele susțin soluția; dacă urmează să mai ai de-a face cu persoana respectivă (și chiar dacă știi că nu mai ai nevoie de ea), să fii cinstit față de ea; te simți atât de bine, încât vei dori să mai procedezi astfel și data viitoare!”

În conturarea acestei strategii sunt recomandate câteva elemente:

- Formulați nevoile fiecăruia.
- Încercați să ieșiți în întâmpinarea nevoilor fiecăruia.
- Sprijiniți atât valorile celorlalți, cât și pe ale dumneavoastră;
- Încercați să fiți obiectiv și disociați problema de persoane.
- Concentrați-vă pe corectitudine, nu pe forță.
- Căutați soluții creative și ingenioase.
- Fiți dur cu problema, dar blând cu oamenii.

Procedura lui Gordon cuprinde șase pași:

1. – a deveni problema;
2. – a genera soluții posibile;
3. – a evalua aceste soluții;
4. – a decide care soluție pare cea mai bună;
5. – a decide cum se poate implementa soluția aleasă;
6. – a evalua eficacitatea soluției alese.

Implicați într-un asemenea efort, elevii sunt „constrânși” să-și asume responsabilități mult mai mari decât în așa-zisele situații educative „normale”.

Managementul clasei depinde hotărâtor și de imaginea pe care elevii și-o formează despre profesorul eficient. Plecând de la rezultatele unor interviuri și observații, H. Gannaway a ajuns la concluzia că profesorii sunt supuși în mod sistematic (deși uneori, fără conștientizarea acestui fapt) unor teste, care configurează următoarea succesiune:

- poate profesorul să mențină ordinea?
- știe să râdă?
- îi înțelege pe elevi?

Trebuie să observăm că în mod aproape instictiv, chiar dacă profesorul nu vrea acest lucru, un fel de „negociere” , de „acomodare” se produce deja, începând cu primele întâlniri ale profesorului cu elevii. Pentru a fi acceptat, un profesor trebuie să obțină răspunsuri pozitive la cele trei întrebări anterioare. Implicațiile acestor întrebări, așa cum le-a sugerat Gannaway ar fi următoarele:

- prima întrebare (**poate profesorul să mențină ordinea?**) implică faptul că elevii așteaptă de la profesor exact acest lucru, să mențină ordinea;
- a doua întrebare (**știe să râdă?**) implică din partea elevilor așteptarea ca „menținerea ordinii să nu se transforme într-un regim de disciplină preaaspră și represivă. După cum nota Gannaway este nevoie de o „strictețe simpatică” și nu de una „scârboasă”.
- întrebarea finală (**îi înțelege pe elevi?**) se referă la înțelegerea clasei ca întreg, a grupului de elevi și a statutului lor și nu la înțelegerea manifestată în raport cu anumiți membri ai grupului.

Încercând să descopere „imaginea” unui profesor care, deși păstrează ordinea, este agreat de elevi, R. Nash a ajuns la concluzia că: elevii îi privesc favorabil pe acei profesori care păstrează ordinea, sunt stricți și pedepsesc indisciplina; pe acei profesori care îi țin ocupați, le dau exemple, îi ajută și se fac înțeleși; care sunt interesați, neobișnuiți, aparte; care sunt cinstiți, consecvenți și nu favorizează pe nimeni; care sunt prietenoși, amabili și glumesc.